

Och war wid lustigt mod;
 Men glädjen blef dock hastigt all,
 Han föll från talet ner,
 Och ropte höghet går för fall;
 Se'n sjöng han aldrig mer.

18. Ett ädelt sinne aldrig råds.

Af medgång eller mot,
 Det bryr sig ej om lyckans spel,
 Ej fruktar agg och hot.
 Jag vördar Gud, min Rung och Lag
 Samt har friheten får:
 Jag håldre ser min sista dag,
 An annan tanke bär.

W i s a

om

En Herres tjenare, en Skrifware, en Stråddare,
 en Socken-Smed, en Mjölhare, en Jungfru,
 en Musikant, en Favorit, en Enke-Fru, en
 Fröken, en Kypare m. fl.

F a h l u n ,

Tryckt på Ludwig Lundströms förlag.

Det war en Herres tjenare,
Som i en Hö-wålm stod,
Han höll en brånwins-Tumlare
Dch sig för magen slog,
Han åt och sop, sin Herre såg
Men wände sig ej om;
Blott jag har Brånwin, Korn och Råg,
Brör jag mig ingen om.

2. Det war en gång en Skrifware,
Som bodde wid en elf,
Han mycket skref och plumpade,
Bestod sig Blectet sjelf;
Papperet hörd' Contoret till,
Men Pennan den hölt han,
Den gerna mycket Skrifwa will,
Han ofta plumpa kan.

3. Det war en gång en Skräddare,
Som bodde i en by;
Att stjåla war han Måstare,
Men flubder till att sy;
Hwar gång han såg sin Gåstern,
Sjång han rätt gladelig:
'Min Rål skall mig till döden se,
Dch aldrig swika mig.'

4. Det war en gång en Socken-Smed,
Som bodde wid en ström,
Han skröt af sinnets lugn och fred,
Samt smidde skor och sömm;
Han sjöng i Smedjan der han stod,
Hans wisa war den här:
"Bort pust och qual, haf lustigt mod,
En lycklig Smed du är."

5. Det war en gång en Mjöltnare,
Som satt bredwid en elf,
Han sjöng förnöjd och gladare,
An Råtergalen sjelf.
Hans wisa war rätt märkelig,
Och hördes när man kom:
"Om ingen frågar efter mig,
Bryr jag mig ingen om."

6. Till Qvarnen kom framridandes
En Blida röd och hvit,
Han ropte: pro lär-hjertandes,
Will ni ej rida hit
Hon swara nej, tro wiserlig
Jag är ej utaf dem,
Min wäg just ligger ej till dig;
Men ärnar rida hem.

7. Det war en gång en gammal Kärng,
Som skröt med Jungfru-namn,
Fast hon war ymor åt liten dräng;

Men ägde aldrig man,
Hon swor och trodde att det än,
Mång ungerswen här fans,
Som ofta tycker om att få
Och bryta Jungfru-krans.

8. Det war en gång en Musikant,
En ständig Bröllops-gäst,
Som tjente sig mång wacker slant,
Och druckit som en häst;
Han sjöng en aftenstund förnöjd,
Wid skuggan af en elf:
Nu har jag mina strågar nått,
Nu will jag dansa sjelf.

9. Det war en gång en Danne-man,
Som räknat flera år,
Af jerd och sjö sin föda wann,
Och ganska nöjder går,
Sin åker plöjde, sådde, skar,
Och annat ej förgat;
Han sjöng: jag lefwer sälla dar,
När jag har Öhl och Mat.

10. Det war en gång en Favorit,
Sin Konungs trogna Råd,
I går berömd för tro och nit,
I dag ur Kungens nåd:
Han sjöng en aftenstund förnöjd
Wid skuggan der han satt:

Min sol ifrån sin middags-höjd
Gick ner och det blef natt.

11. Det war en gång en Dommare,
Som hade Daphne fållt,
Till Kyrkan twenne daler ge,
Dermed war det bestållt;
Han sjöng: jag måste följa lag,
Fast uti Daphnes fel,
När hon är wacker som en dag,
Jag gerna hade del.

12. Det war en gång en Enke-Fru,
Som sörjde alla dar,
Hon sjöng: jag blir wäl gift ännu,
Den trösten har jag qwar;
Min salig man ej wäknar mer,
Om jag än gret ett år,
Dess minne jag upplifwadt ser,
När jag en annan får.

13. Det war en gång uti en Stad,
En Fröken ung och söt,
Wid elswa år förnöjd och glad,
Och aldrig någon tröt,
Ett år ell' fler förbi snart går,
Wär tid sin omsorg har,
Wid femton år man börja får,
De rätta glada da'r.

14. Det war en gång en Socken-Prest
Sin text så wäl han dref,
Att ögon som plår glädas mest,
Af tårar fulla blef,
Hwar hat af gäswor här sin lott,
En Prest kan röra er,
I sköna och den gäswan fått,
Att röra hwem er ser.

15. Det war en gång en Rypare,
Som bodde wid ett Torg,
Att supa war han måstare,
Och lefde utan sorg,
Blott han fick dricka gäster till
Och säga friskt godtår,
Sen frågar han hur snart man will
Och han betalning får.

16. Det war en gång en Tiggare,
Wid gatuhörn han satt,
Han bad en slant den blinde ge
Och rådde fram sin hatt.
Du wandringsman som går förbi
Och lyckans nåd begär,
Besinna att ett tiggeri
Wär hela lefnad är.

17. En Sotare så svart som f—n
Uppå en storsten stod,
Han ropte öfwer hela Sta'n,